

Sabina Bártlová

Zůstat sama sebou

O jaké práci jste snila jako dítě?

Jako malá holka jsem nebyla nikterak vyhraněná, jednu dobu jsem chtěla být letuškou nebo zpěvačkou, potom zase „paní lékárnici“ – chtěla jsem připravovat různé elixiry. O právníčině jsem začala uvažovat až na gymnáziu.

Jak jste se krátce po revoluci dostala ke studiu francouzštiny?

Když jsem končila základní školu, dozvěděla jsem se o existenci francouzského gymnázia na Lerchově ulici v Brně a úplně mě to nadchlo. Po přijímacích zkouškách jsem zde začala studovat a jeho úroveň mohu jen vynachválit. V prvním ročníku jsme měli 20 hodin francouzštiny týdně, což byla opravdu výborná průprava.

Slavnostní skládání advokátského slibu

Devětadvacetiletou Sabinu Bártlovou přivedla do Francie před třemi lety láska. Dnes je první českou advokátkou zapsanou v Lyonské advokátní komoře, úspěšně se věnuje obchodnímu, mezinárodnímu a evropskému právu. Jaký vede profesní i osobní život v zemi na jihu Evropy?

Co vás vedlo k tomu, že jste po studiích přišla do Francie?

Láska k mému francouzskému příteli. Nejdříve to byl vztah na dálku a i když můj přítel jezdil do České republiky často kvůli práci, pořád jsme pendlovali mezi Brnem a Lyonem. Po třech letech jsme si uvědomili, že takhle by to asi dál nešlo, a tak jsem se rozhodla přestěhovat do Francie.

Jakou jste měla právnickou praxi, když jste přišla do Francie?

Po dokončení studia na právnické fakultě jsem rok pracovala jako notářský koncipient v Brně, při tom jsem složila rigorózní zkoušku. Další praxi jsem získala ve Francii jako junior konzultant. V rámci studia na advokátní škole jsem se zúčastnila i několika měsíčních stáží ve dvou lyonských advokátních kancelářích.

Ve Francii jste po svém příchodu dále studovala. Proč? Univerzitní diplom z české vysoké školy snad Francouzům nestačil?

Do Francie jsem se přestěhovala v roce 2003, tedy v době, kdy vr-

cholily přípravy na členství České republiky v Evropské unii. Právo Evropské unie mě velmi zajímalo již na právnické fakultě v Brně, a tak jsem se rozhodla pro jeho postgraduální studium a získala diplom DEA de Droit communautaire. Po tomto studiu jsem si začala hledat práci, ale zjistila jsem, že pokud budu chtít pracovat v advokátní kanceláři, musím složit advokátní zkoušku, kterou vyžadovaly všechny kanceláře. Přesto, že jsem již jeden „právnický“ diplom měla, musela jsem úspěšně projít ještě „školou pro advokáty“. 13. ledna letošního roku jsem složila advokátský slib.

Kterému druhu práva se v současnosti věnujete?

Věnuji se zejména obchodnímu právu, mezinárodnímu právu soukromému a evropskému právu. Na tyto obory jsem se zaměřila už při studiu. Jedním z důvodů, proč se věnuji těmto oborům, je fakt, že obchodní vztahy mezi Českou re-

publikou a Francií se neustále rozvíjejí.

Jste prvním advokátem českého původu zapsaným v Lyonské advokátní komoře. Jaký je to pocit?

Zpočátku jsem tomu ani nemohla uvěřit. Stálo mě to velké úsilí, protože za jeden jediný rok jsem musela „vstřebat“ všechna odvětví francouzského práva. Došlo mi to vlastně až když jsem stála před předsedou odvolacího soudu v Lyonu a odříkávala slavnostní slib. Kromě toho jsem i přesně dvoutisícím ad-

vokátem zde zapsaným, což se samozřejmě neobešlo bez publicity.

Jste na sebe pyšná?

Jsem možná trochu pyšná na to, že přestože jsem cizinka, klienti ke mně mají důvěru.

Bylo pro vás jako pro Česku těžké vyrovnat se s jinou mentalitou a odlišnými návyky svých francouzských spolupracovníků?

Myslím si, že se umím rychle přizpůsobit a jelikož už Francii „praktikuji“ dlouhou dobu, jinou mentalitu ani návyky v podstatě nevnímám.

S panem Olivierem Bouvardem, generálním ředitelem AK Groupe Juris, kde Sabina Bártilová pracuje, dále s paní Dominique Michaud, generální tajemnicí Advokátní komory v Lyonu, a s předsedou Advokátní komory v Lyonu, panem Adriennem-Charlesem Danou.

Mají k vám francouzští spolupracovníci respekt?

To byste se musela zeptat přímo jich. (úsměv) Ale řekla bych, že mají. Jistý „obdiv“ jsem cítila právě po složení advokátní zkoušky. Tehdy mi přímo řekli, že si nedovedou představit život v cizí zemi, a už vůbec ne složení advokátní zkoušky v jiném jazyce, než je jejich mateřština.

Měla jste to někdy ve svém oboru ve Francii složitější proto, že jste žena?

Je pravda, že advokáti obchodního práva jsou většinou muži. Advokacie se ale výrazně feminizuje a já osobně jsem žádný problém nikdy nepocitovala.

Co je vám na práci ve francouzské advokátní kanceláři nejsympatičtější?

Být jedinou ženou – advokátkou v kanceláři plné mužů. (smích) Ale není to pouze tohle. Je zde kuchyně, tím myslím opravdová kuchyně – místnost, kde si můžeme připravit jídlo. Mám bych zapoměla také na kníry mého kolegy Oliviera, díky nimž vypadá jako opravdový Gal. V neposlední řadě pak také kvalita a rozmanitost spisů, na kterých pracuji.

Jak vypadá váš běžný pracovní den?

Po příchodu do kanceláře si projdu maily a „právní aktuality“ jak české,

SABINA BÁRTLOVÁ

Sabina Bártlová se narodila 13. října 1976 v Brně. Vystudovala Právnickou fakultu Masarykovy univerzity v Brně, v roce 2003 složila rigorózní zkoušku a získala titul JUDr. V roce 2004 absolvovala Univerzitu Jean Moulin v Lyonu, kde získala diplom DEA, o rok později dokončila Ecole des Avocats de Lyon (Školu pro advokáty). 13. ledna letošního roku složila slavnostní slib a stala se první českou advokátkou zapsaným v Lyonské advokátní komoře. Od 15. ledna letošního roku pracuje v advokátní kanceláři Groupe Juris.

tak francouzské, pak se zabývám spisy, mám schůzku s klientem nebo soud. Pak přijde na řadu pro Francouze nenahraditelná přestávka na oběd, která trvá zhruba od dvanácti do dvou hodin. V té době ve Francii nikdo nepracuje, takže i kdybych já sama pracovat chtěla, stejně se nikam nedovolám, protože jsou všichni na obědě. Pauza na oběd samozřejmě prodlužuje pracovní dobu, z kanceláře proto odcházím večer kolem dvacáté hodiny. Na tento režim jsem si zpočátku velmi těžce zvykala, večer jsem chodila domů úplně vyřízená.

Bylo vám někdy ve Francii tak těžce, že jste se chtěla vrátit zpět do České republiky?

Někdy se mi samozřejmě stýská, to je normální, myslím však, že se dobře integruji do svého francouzského života, a navíc do České republiky často jezdím, což je pro mě velmi důležité.

Kterou francouzskou vlastnost byste ráda přenesla na lidi u nás?

Z osobního hlediska určitě logický francouzský jazyk, jehož subtilnosti umožňují vyjádřit tolik emocí a jehož naučení mi umožnilo určitým způsobem dostat se tam, kde

dnes jsem. Jak ostatně oddělit jazyk od kultury národa? Například Francouzi tráví hodně času u stolu, možná až příliš pro Čechy, je to ovšem způsob, jak sdílet určitou věc a ne pouze jídlo se svou rodinou, s přáteli, ať už doma či v restauraci. Francouzi připravují své pokrmy s opravdovou láskou a francouzská gastronomie, která je vyhlášená, se přibližuje filozofii, tedy v každém případě rituálu. Taky bych ráda přidala i určitou kritičnost Francouzů, určitou nespokojenost, která jim umožňuje jasně prohlásit jejich opozici proti všemu, co uznají za potřebné.

Jste v neustálém kontaktu se složitými příběhy a kauzami. Jak si čistíte mysl?

Někdy, když si udělám polední pauzu, projedu se na kole podél řeky Saôny – je zde cyklistická cesta a je to opravdu hodně relaxační. V Lyonu existuje úžasný systém půjčování kol. Jmenuje se „Velo’V“, po celém městě jsou rozestavené stanice s koly – taková automatická distributoři – a vy si můžete půjčovat kolo v podstatě zadarmo a kdykoliv. Jindy se zase projdu anebo si čtu knížku v nedalekém parku.

Limituje práce nějak vaše soukromí?

Někdy se mi stane, že si spisy přinesu domů, ale snažím se dodělat vše v práci a doma mít alespoň trošku „čistou hlavu“.

Existuje kauza, na které byste nikdy nechtěla pracovat?

Nedělám trestní právo, ale myslím si, že pokud necháme stranou specializaci a preference advokáta, nemůže existo-

vat věc, která by nemohla být obhajována, a tudíž advokát, který by ji nemohl obhajovat. V tom je právě velikost mé profese.

Alfou a omegou vašeho života je právo a spravedlnost. Je podle vás dnešní svět spravedlivý?

Kdo si to dneska může myslet? Ženy, které musely, a v některých zemích ještě musejí bojovat za svá práva, o tom něco vědí. Stejně je to i u mužů. Nebo bychom snad potřebovali advokáty, kdyby byl svět spravedlivý?

Jsou podle vás francouzští muži „lepší“ než čeští?

Domnívám se, že muži jsou všude stejní, Francouzi jsou asi více pozorní a galantní k ženám.

Co říkáte na argumenty, že rodina a vysoká funkce či dobré pracovní postavení ženy nejdou v životě skloubit?

V dnešní době je stále pro ženu mnohem složitější než pro muže skloubit dohromady rodinný život a úspěch v profesi. Uspěť je pro ženu více záslužné, neboť po ženě se žádá uspět ve všem, a to jak v profesinálním, tak v soukromém životě. Co se mě týká, je to pro mne zatím jen teoretická otázka, protože ještě děti nemám. Až je však budu mít,

nehodlám obětovat ani svou rodinu, ani svou kariéru.

Máte nějakou radu pro ženy, které touží být ve své profesi úspěšné?

Pro ženy je nejlepším klíčem k úspěchu profesionální kompetence. Měly by také umět zůstat samy sebou.

Jana Rýznerová

DOMNÍVÁM SE, ŽE MUŽI JSOU VŠUDE STEJNÍ, FRANCOUZI JSOU ASI VÍCE POZORNÍ A GALANTNÍ K ŽENÁM.